

Tàcit anhel de vida

Un relat de: [srta_squitx](#)

Atrapada,
per fils invisibles relligats dins mes entranyes,
els llaços translúcids les han fet ara esclaves,
transformades en putxinel·li mogut per mans estranyes.

Embadalida,
per l'aroma que desprenen les teves paraules,
pel regust d'un àpat del que sols n'he llepat la flaire
i que potser estic robant a una altra, amb recança...

Enamorada?

Què és l'amor sinó etèria força incommensurable
que impregna les cavitats, les més recòndites,
amb el seu vapor... indomable? L'amor, per a mi, té qualitat de penetrable.
És entitat gasosa que es cola per la meva gola, alimentant-me,
nodrint-me l'esperança amb tàcites substàncies
que assaboreixo amb la meva llengua, imaginant-me
-¿extasiada?- com humitejant tot ho tasta, tot ho ensaliva, tot ho escalfa,
tot ho prepara, delicada i ferotge, ansiosa per degustar i engolir un sòlid àpat,
que no existeix, que només està pintat al llenç d'un quadre,
a un bodegó ple de tàcita vida exposat dins mes entranyes.